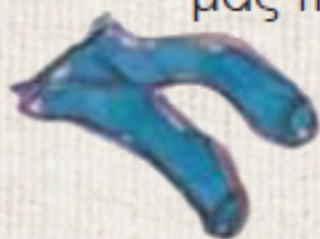

Είδα, όμως, ότι η μαμά με το παιδί δεν αγόρασαν μόνο εμένα, αλλά και ένα πράσινο και ένα μπλε και ένα γκρι και ένα καφέ γιλέκο. Και σκεφτόμουν κι εγώ «μα πότε θα προλάβει να μας φορέσει όλα; Εκτός κι αν η μαμά έχει κι άλλα παιδιά που δεν τα πήρε μαζί της για ψώνια.» Μέχρι να προλάβω να το σκεφτώ, μας έριξαν όλα μαζί σε ένα καλάθι και μετά προχώρησαν εκεί που ήταν οι φόρμες, ξέρετε εκείνες που φοράμε όταν κάνουμε γυμναστική στο σχολείο. Μα να 'παιρνε μία φόρμα, θα 'ταν καλά, να 'παιρνε δύο, θα 'ταν καλά. Έπαιρνε, έπαιρνε, έπαιρνε, έπαιρνε... Μετά σειρά είχαν τα τζιν τα παντελόνια. Μη σου τα πολυλογώ, όταν έφυγαν από τα τζιν, δεν κρεμόταν -όχι παντελόνι- μήτε τσέπη στην κρεμάστρα! Τέλος, σειρά είχαν τα αθλητικά παπούτσια. Έπαιρνε, έπαιρνε, έπαιρνε, αθλητικά για μπάλα, για τρέξιμο, για περπάτημα, για πάρτι, μπλε με ρίγες, μπλε χωρίς ρίγες, μπλε σκούρα, μπλε ανοιχτά, μπλε ούτε σκούρα ούτε ανοιχτά... Μας στριμώξανε όλα μαζί σε πέντε μεγάλες σακούλες και μας πήραν μαζί τους στο σπίτι.

Ε Π Α Ν Α Χ Ρ Η Σ Ι Μ Ο Λ Ο Γ Ι Σ Μ Η

Και δεν έλεγε μόνο, έκανε κιόλας. Όπως, άλλωστε του έλεγε και η γιαγιά του: «Τα λόγια δε φτάνουν, πράξεις να κάνεις, πουλάκι μου, πράξεις.»

Λόγια, λόγια, μόνο λόγια

Και μας έφαγαν τα λόγια...

Πράξεις είναι το σωστό

για να κάνεις το καλό!

Από τότε έλεγε πάντα στη μαμά και στον μπαμπά, όταν πήγαιναν super market, να προσέχουν τρία πράγματα: α) να αγοράζουν μόνο ό,τι και όσα χρειάζονται, για να μην τα πετάνε μετά, β) να αγοράζουν μεγάλες οικονομικές συσκευασίες που κάνουν οικονομία τόσο στους φυσικούς πόρους που παίρνει ο άνθρωπος από τη γη για να κατασκευαστούν όσο και στην τσέπη των καταναλωτών και γ) να μην αγοράζουν προϊόντα μιας χρήσης, όπως πλαστικά ποτηράκια και πιατάκια, τα οποία έχουν μικρό κύκλο ζωής και γίνονται εύκολα σκουπίδια, αλλά με μεγαλύτερο κύκλο ζωής, προϊόντα, δηλαδή με περισσότερες χρήσεις που αντέχουν στο χρόνο. Κι αν καμιά φορά η μαμά ή ο μπαμπάς παρασύρονταν, τους θύμιζε τι βάσανα πέρασε το κόκκινο γιλέκο.